

[Alice Faber]

med. Den er mere teknisk, end den er følelsesmæssig. Der burde altså afsættes nogle penge til rådgivning. Det er ikke nok at sige, at vi ønsker det.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg ved ikke, hvordan ministeren reagerer, når hun »er på den«, men hvis hun gør det på den måde, som jeg næsten fik mistanke om, er den helt gal. Det, det gælder om, er i hvert fald ikke at rende uden for døren og gemme sig godt dér og så skubbe hele det hvidkitlede apparat ind foran sig og sige: så må vi hellere overlade det til forskerne. Jeg sondrer ikke mellem forskere og lægmænd, sådan som ministeren gør det i redegørelsen, og som ministeren også gjorde det i sit svar her. Nej, vi bliver desværre nødt til at gå ind og være, nu havde jeg nær sagt Vorherre, for det er den forbistrede opgave, vi får en gang imellem. Der er ikke et helle, der er ikke en by, der hedder Neutral i det her.

Jeg skal give ministeren et eksempel på, hvordan hun selv kan komme af sted med at prøve at lave det. Det er redegørelsens side 5, hvor der står øverst: »Reagensglasmethoden«, som jo kun er på sit allerspædste forsøgsstadium her i landet, ser jeg heller ingen etiske problemer i – under den forudsætning, at vi som hidtil nøje følger, hvordan de børn, der fødes, udvikler sig.« Her var to voldsomme etiske problemer, som næsten ikke var beskrevet. For det første kan jeg line en stribe etiske problemer op om reagensglasmethoden, og det er det, befolkningen gør, når vi er ude at snakke med den. Det er ikke almindelige mennesker, men mennesker, der tør snakke rigtigt med og tager os i øjenhøjde.

Derefter siger ministeren, at vi har lov til at kontrollere hinanden. Det er jo en ganske voldsom konklusion: nøje følge de børn – ja men hvem har givet ministeren lov til det? Det mener jeg ikke vi har vedtaget herinde på noget tidspunkt at vi må med nogen børn, og hvis det f.eks. er rigtigt, at man skal have en fostervandsprøve, hvis man er gået ind på det her, så er vi sandelig langt, langt inde i nordkoreanske tilstande.

Jeg vil godt give et par eksempler på nogle konkrete ting, man skal spille ud med, og som man er nødt til at spille ud med. Så kan man få bank; det bliver man tit klogere af. Det er betydelig bedre at konkretisere sig og

så høre, hvordan folk reagerer, for så har de en mulighed for at snakke med.

Positivlisten. Jeg er bekendt med, at man på kromosomlaboratoriet er klar med en checkliste. Jeg tror, det er på 200 afvigelser, man kan checke, og når vi så får moderkagebiopsien, er vi så ikke nødt til – det er her, folketetinget faktisk skal spille overdommer – at gå ind og lave sådan en liste? Er vi ikke nødt til det? Jeg spørger. Jeg mener i hvert fald, at befolkningen forlanger det af os, for den har ikke tillid til det hvidkitlede apparat, det kan jeg i hvert fald sige. Jeg mener, at vi som den bedste forudsætning her kan gøre det, at vi begynder meget, meget forsigtigt, og først når vi ser, hvad der kan lade sig gøre, udvider vi i stedet for at sige, at nu prøver vi det hele, og så først, når det går galt, kommer vi farende og gør noget ved det. Det er den metode, der er så forfærdelig farlig og bruges på så mange områder i øjeblikket.

(Kort bemærkning).

Helle Degn (S):

Ministeren siger, at jeg efterlyste en facilitet. Nej, det gjorde jeg ikke. Jeg efterlyste faktisk en opfattelse hos ministeren, som går på, at vi har brug for en tilsvarende proces som den, vi har set omkring energioplysningen, atomkraftdebatten. Vi har brug for, at den læge borger får en chance for på et kvalificeret grundlag at diskutere med om, hvad det er for nogle forsøg, hvad det er for nogle rammer, der skal foreligge for de forsøg, hvad det er for nogle behandlingsmetoder, hvad det er for nogle forskningsprojekter, der kører i øjeblikket. Vi skal have en chance for at vide, hvor vi vil sætte grænserne. Hvor skal der nogle lovgivningsmæssige reguleringer ind i systemet? Det er for mig at se at vende ansvaret på hovedet, når ministeren siger, at på den ene side vil vi gerne have lægmanden ind i debatten og på den anden side holde fagfolkene ude. Nej, det, der bliver sagt her i dag, er faktisk, at ministeren bør medvirke til at forpligte forskere og andre eksperter på dette område til at åbne dørene til laboratorierne og gøre rede for over for befolkningen, hvad det er, vi laver i øjeblikket, hvad der er af konsekvenser ved det, vi laver, og lad os så sammen i en offentlig debat tage stilling til, hvor vi synes der skal reguleringer ind. Det er den offentlighedsfase og -proces, der er brug for.